

Consiliul Superior al Magistraturii

Institutul National al Magistraturii

**Concurs de promovare în funcții de execuție a judecătorilor
25 octombrie 2020**

**PROCES VERBAL
de soluționare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept procesual penal
3 noiembrie 2020**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual penal, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, referitoare la baremul stabilit la materia: Drept procesual penal

Pentru concursul de promovare la Curtea de Apel au formulat contestații 23 candidați, cu privire la următoarele întrebări:

Proba teoretică

Întrebarea nr. 22 G1 (22 G2, 26 G3, 34 G4) a fost contestată de 6 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera B.

Instituția repunerii în termen prevăzută în art.411 Cod procedură penală vizează, prin ipoteză, situația apelului declarat după expirarea termenului de folosire a căii de atac, ceea ce înseamnă că hotărârea ce vizează obiectul respectivei căi de atac este una definitivă și executorie, conform art.550 alin. (1) din același cod.

Din această perspectivă este de arătat că și după admiterea cererii de repunere în termen, când hotărârea atacată își pierde caracterul executoriu, există interesul practic de a se dispune cu privire la înlăturarea efectelor produse în baza sentinței (până atunci definitive), anularea mandatului de executare a pedepsei închisorii și a celorlalte forme de executare emise, justificându-se tocmai în considerarea caracterului obligatoriu al suspendării executării hotărârii.

Raportat la conținutul grilei și la ipotezele de răspuns propuse, rezultă că aspectele aduse în discuție vizează, pe de o parte, caracterul suspendării executării sentinței, cât și modul în care survine această suspendare, pe de altă parte.

Ca atare, fiind vorba de chestiuni diferite, acceptarea ca fiind corectă a variantei de răspuns B - care se referă la caracterul suspendării, subsecvent admiterii cererii de repunere în

termen, nu este condiționată și își păstrează valabilitatea și în cazul în care nu se indică modul în care intervine suspendarea executării hotărârii, din dispoziția instanței de apel sau *ope legis*.

Totodată, acceptarea variantei de răspuns de la litera B nu contrazice varianta incorectă de răspuns de la litera C, întrucât în situația în care instanța de apel admite repunerea în termen, apelul declarat după împlinirea termenului legal este considerat ca fiind făcut în termen, potrivit art.411 alin. (1) Cod procedură penală, producând efectele unui asemenea apel, respectiv având efect suspensiv de executare, conform art.416 Cod procedură penală.

În consecință, suspendarea executării intervine de drept și nu ca urmare a dispoziției instanței de apel, care nu are drept de apreciere în acest sens.

Întrebarea nr. 25 G1 (36 G2, 25 G3, 31 G4) a fost contestată de 2 candidați.

Cu privire la această întrebare una dintre contestațiile formulate a fost admisă, fiind respinsă cea de-a doua contestație.

În ceea ce privește contestația admisă, s-a arătat că, pe lângă varianta de răspuns de la litera A, indicată ca fiind cea corectă în barem, este corectă și varianta de răspuns de la litera B, întrucât din enunțul grilei rezultă că minuta sentinței penale a fost comunicată parchetului la data de 5 mai 2020, ultima zi în care se putea formula apel era data de 16 mai 2020, zi nelucrătoare, astfel, că potrivit art. 269 alin. 4 Cod proc. pen., termenul de declarare a căii de atac s-a prorogat până la sfârșitul primei zile lucrătoare, respectiv 18 mai 2020, dată la care apelul parchetului a fost înregistrat la instanță.

Argumentele prezentate de contestator sunt corecte. Termenul de 10 zile de declarare a apelului este un termen procedural, astfel că, potrivit dispozițiilor art. 269 alin. 2 Cod proc. pen., la calcularea termenelor pe zile nu se socotește ziua de la care începe să curgă, nici ziua în care acesta se împlinește, iar, potrivit alineatului 4 al aceluiași articol, când ultima zi cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare care urmează.

Astfel, pentru procuror termenul de apel a început să curgă la data de 5 mai 2020, data comunicării minutei, ultima zi de declarare a apelului fiind 16 mai 2020, zi nelucrătoare, astfel că a operat prorogarea legală, până la data de 18 mai 2020, următoarea primă zi lucrătoare. Înregistrarea la instanță la data de 18 mai 2020 a apelului procurorului s-a efectuat în termenul de apel calculat potrivit dispozițiilor art. 269 alin. 2,4 Cod proc. pen.

Pe cale de consecință, a fost apreciată ca fiind corectă, alături de varianta de răspuns de la litera A, și varianta de răspuns de la litera B.

În ceea ce privește contestația respinsă, argumentele prezentate conform cărora se indică varianta de răspuns corectă cea de la litera C nu pot fi reținute, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 410 alin. 2 teza I Cod proc. pen., expertul poate formula apel împotriva încheierii pronunțate în cursul judecății privind indemnizația acestuia, cel mai târziu în 10 zile de la pronunțarea sentinței prin care s-a soluționat cauza și nu în termen de 10 zile de la comunicarea sentinței, art. 410 alin. 2 teza a – II-a Cod proc. pen. fiind incident doar în ipoteza în care prin hotărârea atacată s-a dispus asupra indemnizației acestuia.

Întrebarea nr. 31G1 (37 G2, 39 G3, 35 G4) a fost contestată de 2 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate, varianta de răspuns de la litera C reglementând una din situațiile în raport cu care se verifică legala comunicare a actelor de procedură.

Astfel, potrivit art.261 alin. (1) teza I Cod procedură penală: „Dacă persoana citată nu se află acasă, agentul înmânează citația soțului, unei rude sau oricărei persoane care locuiește cu ea ori care în mod obișnuit îi primește corespondența.”

Rezultă, așadar, că primirea citației de către soția inculpatului, în condițiile menționate în textul de lege enunțat, face ca procedura de citare să fie legal îndeplinită pentru termenul de judecată anunțat, fără consecințe, însă, în ceea ce privește citarea ulterioară a părții în proces.

Potrivit art.353 alin. (2) teza I Cod procedură penală: „Partea sau alt subiect procesual principal prezent personal (...) la un termen, precum și acela căruia, personal, prin reprezentant sau prin apărător ales ori prin funcționarul sau persoana însărcinată cu primirea corespondenței, i s-a înmănat în mod legal citația pentru un termen de judecată nu mai sunt citați pentru termenele ulterioare, chiar dacă ar lipsi la vreunul dintre aceste termene, cu excepția situațiilor în care prezența acestora este obligatorie.”

Or, în situația analizată, persoana care a primit citația - soția inculpatului, nu deține niciuna dintre calitățile anume menționate de lege, pentru a se putea considera că inculpatul are termen în cunoștință și nu mai este necesară citarea pentru termenele ulterioare.

Prin urmare, singura variantă corectă de răspuns este cea indicată în barem la litera A, respectiv persoana vătămată care, luând cunoștință de înștiințarea afișată pe ușa locuinței sale, s-a prezentat la sediul instanței și a primit citația, situație care realizează una dintre ipotezele avute în vedere de dispozițiile de la art.353 alin. (2) teza I Cod procedură penală, și anume persoana căreia *personal i s-a înmănat în mod legal citația* pentru un termen de judecată, nu mai este citată pentru termenele ulterioare.

Întrebarea nr. 33 G1 (39 G2, 32 G3, 33 G4) a fost contestată de 3 candidați.

Contestațiile formulate au fost respinse, ca neîntemeiate. Varianta de răspuns de la litera A este cea corectă, întrucât din punct de vedere formal procesual, un participant sau un fost participant la săvârșirea unei infracțiuni poate fi audiat în calitate de martor, astfel că, într-o cauză disjunctă, participantul condamnat definitiv va putea fi audiat ca martor în cauzele celorlalți participanți la aceeași faptă. În acest sens, prin decizia ÎCCJ nr. 10/ HP/2019 s-a statuat că “participantul la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală este, în realitate, *un martor asimilat*, pentru care legea nu instituie o calitate procesuală specifică, dar care are o strânsă legătură cu infracțiunea dedusă judecării, participantul la comiterea ei fiind condamnat anterior printr-o hotărâre definitivă.” Contrar susținerilor contestatorilor, comisia constată că formularea textului este clară, făcând referire la calitatea de inculpat a martorului, anterior disjunerii și soluționării cauzei în ceea ce-l privește, prin condamnarea sa.

Varianta de răspuns de la litera B este incorectă, întrucât subiectul pasiv al unei infracțiuni de viol, prev. de art. 218 alin. 1 Cod pen., nu poate participa ca martor în procesul penal. Potrivit art. 81 alin. 2 Cod proc. pen., persoana vătămată poate renunța la această calitate și, în cazul, în care organul judiciar apreciază necesar, o poate audia în calitate de martor, doar în cauzele în care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, or, în cazul infracțiunii de viol, prev. de art. 218 alin. 1 Cod pen., acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, potrivit art. 218 alin. 5 Cod pen.

Varianta de răspuns de la litera C este incorectă, întrucât această ipoteză se referă la disjungerea cauzei cu privire la unul dintre suspecți și continuarea efectuării cercetărilor în cauza disjunctă, astfel că acesta nu va putea fi audiat în cauza disjunctă în calitate de martor, întrucât își păstrează calitatea de subiect procesual principal, având drepturile procesuale prevăzute de

dispozițiile art.83 lit. a) Cod proc. pen. Contrar susținerilor contestatorilor, comisia constată că formularea grilei este clară, fiind făcută mențiune expresă cu privire la continuarea cercetărilor în cauza disjunsă de organele de urmărire penală, întrebarea vizând posibilitatea audierii persoanei ce își păstrează calitatea de suspect în cauza disjunsă, în calitate de martor.

Întrebarea nr. 34 G1 (35 G2, 40 G3, 30 G4) a fost contestată de 3 candidați.

Contestațiile formulate au fost respinse, ca neîntemeiate. Varianta de răspuns de la litera B este cea corectă, consemnarea activităților de supraveghere tehnică reprezentând un procedeu probator, și nu un mijloc de probă, varianta de răspuns prevăzută la litera C, apreciată ca fiind corectă prin toate contestațiile formulate.

Dispozițiile art. 97 Cod proc. pen. delimitează conceptual cele trei noțiuni: probă, mijloc de probă și procedeu probatoriu. Astfel, proba este un element de fapt, ce se obține și se administrează prin mijlocul de probă, procedeul probatoriu reprezentând modalitatea legală de obținere a mijlocului de probă, adică o succesiune de acte cu funcție probatorie menite să conducă la obținerea și administrarea probelor în procesul penal.

Potrivit art. 143 alin. 1 din Codul de proc. pen., intitulat „Consemnarea activităților de supraveghere tehnică”, procurorul sau organul de cercetare penală întocmește un proces-verbal pentru fiecare activitate de supraveghere tehnică, în care sunt consemnate rezultatele activităților efectuate. În cuprinsul acestui proces-verbal sunt consemnate, potrivit aceleiași dispoziții legale, rezultatele activităților efectuate care privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor, datele de identificare ale suportului care conține rezultatul activităților de supraveghere tehnică, numele persoanelor la care se referă, dacă sunt cunoscute, sau alte date de identificare, precum și, după caz, data și ora la care a început activitatea de supraveghere și data și ora la care aceasta s-a încheiat. De asemenea, conform art. 143 alin. (4) din Codul de procedură penală, convorbirile, comunicările sau conversațiile interceptate și înregistrate, care privesc fapta ce formează obiectul cercetării ori contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor, sunt redactate de către procuror sau organul de cercetare penală într-un proces-verbal în care se menționează mandatul emis pentru efectuarea acestora, numerele posturilor telefonice, datele de identificare ale sistemelor informatice ori ale punctelor de acces, numele persoanelor ce au efectuat comunicările, dacă sunt cunoscute, data și ora fiecărei convorbiri sau comunicări. Potrivit tezei finale a aceluiași alin. (4), procesul-verbal este certificat pentru autenticitate de către procuror. Astfel, procesul-verbal ca mijloc de probă despre care se face vorbire în textul menționat este obținut prin procedeul probatoriu al consemnării activităților de supraveghere tehnică. În același sens este și jurisprudența instanței de contencios constituțional, sens în care menționăm deciziile CCR nr. 387/2015 pct. 20, publicată în M.Of. nr. 55 din 17 iulie 2015 și nr. 51/2016, pct. 28-32, publicată în M.Of. nr. 190 din 14 martie 2016.

Întrebarea nr. 38 G1 (23 G2, 30 G3, 22 G4) a fost contestată de 2 candidați.

Contestațiile formulate au fost respinse, ca neîntemeiate.

Potrivit dispozițiilor art. 364 alin. 4 Cod proc. pen. și art. 353 alin. 6 Cod proc. pen., cererea de judecare în lipsă poate fi formulată de inculpatul arestat, în scris sau oral, în cursul judecății, în fața instanței de judecată, la termenul de judecată la care acesta participă, în acest caz nemaifiind citat pentru termenele următoare.

Varianta de răspuns de la litera B este cea corectă, întrucât din enunțul grilei rezultă că inculpatul a participat la judecată prin videoconferință, în condițiile art. 364 alin. 1 Cod proc. pen., și a formulat oral cererea de judecare în lipsă, pentru termenele ulterioare, până la soluționarea procesului penal, în condițiile art. 353 alin. 6 Cod proc. pen.

Varianta de răspuns de la litera A este incorectă, întrucât potrivit disp. art. 364 alin. 4 Cod proc. pen. și art. 353 alin. 6 Cod proc. pen., cererea de judecare în lipsă trebuie formulată **personal** de inculpat, or în enunțul grilei se precizează că cererea de judecare în lipsă a fost formulată de apărătorul din oficiu.

Varianta de răspuns de la litera C este incorectă, întrucât consimțământul inculpatului de a fi judecat *in absența* poate fi exprimat printr-o cerere formulată, în scris, atât în fața unui funcționar al administrației locului de deținere, cât și în fața unui notar, printr-un înscris autentificat. Pe de altă parte, enunțul grilei exclude și posibilitatea formulării cererii oral, în fața instanței de judecată, modalitate permisă de legea procesual penală, după cum am precizat anterior.

Întrebarea nr. 39 G1 (27 G2, 28 G3, 23 G4) a fost contestată de 20 de candidați.

Contestațiile sunt întemeiate, în sensul acceptării ca fiind corectă și a variantei de răspuns de la litera B, alături de varianta de răspuns de la litera C, indicată în barem.

Sub acest aspect, pornind de faptul că legea procesual penală nu prevede niciun caz de revocare obligatorie a măsurii preventive privative de libertate și, luând în considerare varianta corectă de răspuns indicată în barem, aceea de la litera C, enunțul întrebării a avut în vedere cazurile în care instanța prin sentință este obligată să dispună punerea în libertate a inculpatului aflat sub imperiul unei măsuri preventive privative de libertate.

Or, potrivit art. 399 alin. (3) Cod procedură penală, instanța dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului arestat preventiv atunci când pronunță: (...)

b) o pedeapsă cu închisoarea, cu suspendarea executării sub supraveghere;

(...)

d) o măsură educativă neprivativă de libertate.

Pe de altă parte, potrivit art. 115 alin. (1) lit.c) Cod penal, consemnarea la sfârșit de săptămână constituie o măsură educativă neprivativă de libertate care se ia față de inculpatul minor.

În situațiile enunțate, respectiv când dispune condamnarea inculpatului la pedeapsa închisorii cu suspendarea sub supraveghere a executării ori atunci când ia față de inculpatul minor măsura educativă a consemnării la sfârșit de săptămână, instanța este obligată să dispună punerea de îndată în libertate, măsurile preventive încetând de drept, fiind incompatibile cu forma de individualizare a sancțiunii de drept penal aleasă.

Potrivit dispozițiilor art.241 alin. (1') lit.a) Cod procedură penală, arestarea preventivă și arestul la domiciliu încetează de drept la pronunțarea în primă instanță a unei hotărâri de condamnare cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, cât și la pronunțarea unei hotărâri prin care s-a aplicat o măsură educativă neprivativă de libertate.

Prin urmare, în contextul acestor argumente de lege și raportat la variantele de răspuns propuse, se constată că variantele de la litera B și C au o valoare de adevăr egală și, ca atare, ele trebuie acceptate deopotrivă ca variante de răspuns corecte, sintagma folosită în enunțul întrebării „dispune în mod obligatoriu revocarea”, semnificând în acest caz îndeplinirea obligației de a dispune, în sensul prevăzut de art.399 alin. (3) Cod procedură penală.

Proba practică

Întrebarea nr. 48 G1 (49 G2, 49 G3, 46 G4) a fost contestată de 4 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera B.

Potrivit dispozițiilor art.415 alin.4 C pr pen „, Apelul decarat de procuror și retras poate fi însușit de partea în favoarea căreia a fost declarat”. Astfel, apelul declarat de procuror și retras, în condițiile legii, poate fi însușit de partea în favoarea căreia s-a declarat, parte care nu a exercitat calea de atac, întrucât interesele sale puteau fi valorificate și în lipsa exercitării propriei căi de atac.

Din datele spetei, rezultă, însă, că partea civilă a declarat apel dar cu depășirea termenului de 10 zile de la comunicarea copiei minutei, iar cererea de repunere în termen a fost respinsă de instanța de apel prin încheiere. În atare condiții, cum prin apelul parchetului a fost criticată atât greșita achitare a inculpatei – care a solicitat judecarea în procedura simplificată- cât și greșita respingere a cererii de despăgubiri formulată de partea civilă, în temeiul dispozițiilor legale enunțate anterior, aceasta putea să își însușească apelul procurorului, apelul său fiind tardiv. Desființarea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare era necesară pentru respectarea dreptului efectiv la dublă jurisdicție în materie penală, consacrat de art. 2 din Protocolul 7 la CEDO, dat fiind faptul că instanța de fond nu a administrat probe, procedând la judecarea cauzei în procedura simplificată.

Trimiterea, în cuprinsul contestațiilor, la o speță similară dată la un concurs anterior este greșită, întrucât datele sunt diferite. În ceea ce privește susținerile referitoare la o soluție diferită dată unei spețe similare la un concurs de promovare anterior (anul 2019, speta nr. 47 G1), comisia constată că sunt, de asemenea, nefondate, întrucât în acea situație partea civilă formulase apel în termen, criticând hotărârea atacată atât sub aspectul acțiunii penale, cât și a celei civile, astfel că nu se impunea însușirea de către aceasta a apelului declarat de procuror și retras ulterior, întrucât avea propriul apel. În speța de față, calea de atac a fost exercitată cu depășirea termenului prevăzut de lege, astfel că aceasta nu avea posibilitatea să i se soluționeze propria cale de atac.

De asemenea, decizia RIL a Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.4 /2019 – la care se face trimitere în contestațiile formulate - nu-și găsește aplicabilitatea în raport de datele speței.

Având în vedere considerentele expuse anterior, răspunsul corect este cel de la lit. B, astfel încât nu se impune anularea grilei.

Întrebarea nr. 50 G1 (48 G2, 50 G3, 50 G4) a fost contestată de 5 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera A, al cărei conținut relevă că redeschiderea urmăririi penale nu poate fi legal dispusă decât de procurorul ierarhic imediat superior celui care a dispus soluția de clasare – obiect al controlului exercitat în cauză, acesta fiind înțelesul sintagmei „procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția” din cuprinsul dispozițiilor art.335 alin. (1) Cod procedură penală.

Din datele speței, se reține că procurorul care a emis soluția de clasare nu deținea nicio funcție de conducere în structura unității de parchet, constatare ce își păstrează valabilitatea și nu este înlăturată de împrejurarea că în cuprinsul grilei se arăta că procurorul șef al Secției de

combateră a corupției din cadrul DNA – care a exercitat din oficiu controlul de legalitate și temeinicie al ordonanței de clasare, era procuror ierarhic superior celui care a dispus soluția de clasare, procurorul șef al secției având calitatea de procuror ierarhic superior față de toți procurorii din subordine, nu, însă, și atunci când se verifică respectarea cerinței de competență funcțională, astfel cum aceasta este prevăzută în cadrul procedurii de redeschidere a urmăririi penale.

Prin urmare, nu se poate susține că prin verificarea efectuată de procurorul șef al Secției de combatere a corupției din cadrul D.N.A. ar fi fost respectate în cauză competențele funcționale verticale, întrucât controlul de legalitate și temeinicie prevăzut de art.335 Cod procedură penală nu se exercită *de un procuror ierarhic superior celui care a dispus soluția*, ci *de procurorul ierarhic imediat superior celui care a dispus soluția*, numai într-o atare situație fiind respectată cerința procesual penală atributivă de competență.

De aceea, procurorul șef a Secției de combatere a corupției din cadrul D.N.A. nu avea competența funcțională de a dispune redeschiderea și reluarea urmăririi penale în ipoteza analizată (procuror cu funcție de execuție, în lipsa oricărei mențiuni privitoare la deținerea vreunei funcții în ierarhia parchetului), neavând calitatea de procuror ierarhic imediat superior celui care a dispus soluția de clasare, având în vedere ierarhia intermediară existentă în interiorul unității de parchet, raportat la structura organizatorică a acesteia.

Dacă în cauză redeschiderea urmăririi penale putea fi sau nu, întemeiată pe dispozițiile art.335 alin. (2) sau, dimpotrivă, trebuia justificată prin raportare la prevederile alineatului 1 al aceluiași articol, respectiv trebuia infirmată ori revocată soluția de clasare, constituie aspecte ce excedează și nu influențează în niciun fel rezolvarea dată prin varianta de răspuns de la litera A, indicată în barem, determinarea procurorului ierarhic superior în situația menționată în grilă, constituind problema ce se cerea a fi rezolvată.

Pentru concursul de promovare la Tribunal au formulat contestații 3 candidați, cu privire la următoarele întrebări:

Proba teoretică

Întrebarea nr. 39 G1 (30 G2, 24 G3, 32 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația formulată a fost respinsă, ca neîntemeiată. Potrivit dispozițiilor art. 342 Cod proc. pen., obiectul procedurii de cameră preliminară îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Astfel, în cadrul procedurii de cameră preliminară, în urma verificării competenței instanței, poate fi admisă excepția necompetenței teritoriale, varianta de răspuns de la litera B fiind cea corectă.

Variantele de răspuns de la literele A și C nu sunt corecte, întrucât audierea inculpatului și confruntarea martorilor sunt mijloace de probă prin care se analizează fondul acuzației.

Raportat la deciziile CCR nr. 641/2014 publicată în M.Of. nr. 887 din 5 decembrie 2014 (pct. 60 și urm.) și nr. 802/2017 publicată în M.Of. nr. 116 din 6 februarie 2018 (pct. 20 și urm.).

invocate în susținerea contestației, comisia menționează că urmare celor statuate de instanța de contencios constituțional, judecătorul de cameră preliminară va putea încuviința administrarea de probe în procedura de cameră preliminară, însă exclusiv cu privire la aspectele ce țin de legalitatea sau loialitatea efectuării urmăririi penale și a administrării probelor, pentru verificarea condițiilor în care probele cu privire la care s-au ridicat excepții au fost administrate în faza de urmărire penală. O astfel de mențiune nu se regăsește în cuprinsul grilelor menționate la literele A și C, ceea ce exclude posibilitatea ca răspunsurile să fie apreciate ca fiind corecte.

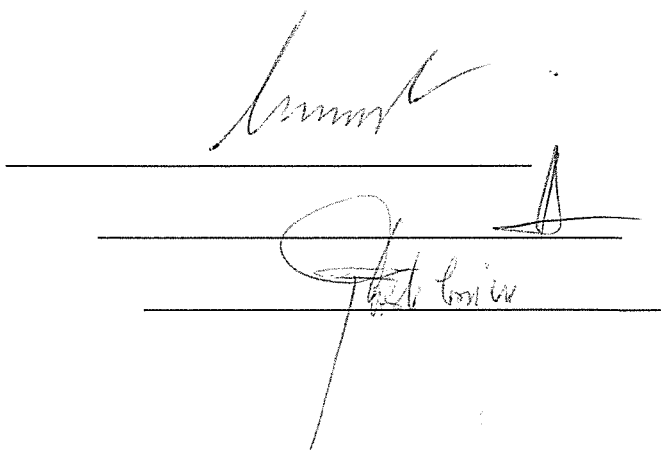
Proba practică

Întrebarea nr. 49 G1 (50 G2, 48 G3, 47 G4) a fost contestată de 2 candidați.

Contestațiile formulate au fost respinse, ca neîntemeiate.

Speța pune în discuție calea de atac prevăzută de lege împotriva sentinței prin care s-a dispus luarea unei măsuri asigurătorii de către instanța de judecată ce a soluționat cauza în primă instanță. Potrivit dispozițiilor art. 250¹ Cod proc. pen., contestația reprezintă o cale de atac împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea măsurii asigurătorii în etapa judecătii în primă instanță, cât și în etapa judecătii în apel. Este, însă, inadmisibilă, contestația formulată împotriva sentinței primei instanțe prin care a fost luată măsura asiguratorie, calea de atac în acest caz fiind apelul.

Dintre cele 3 variante de răspuns ale grilei, varianta de răspuns de la litera B indică această soluție, celelalte două variante de răspuns, ce prevăd posibilitatea analizei pe fond a căii de atac a contestației formulate cu privire la luarea măsurii asigurătorii prin sentință, nefiind corecte.

The image shows three horizontal lines, likely for signatures. Above the top line is a handwritten signature. Below the middle line is a handwritten signature. Below the bottom line is a handwritten signature.